

KYRKJEBLAD

FOR
DAVIK

Nr. 96

Kjem ut
kvar måned

August 1938

Utgjevar og redaktør:
Prost Slaattelid
Davik

9. årg.

For en døende Christen.

(Mel.: O Jesu, for din Pine).

Min Afskeedstid er kommen,
Jeg seer ei Verden meer,
Kun Graven, Døden, Dommen
Er alt hvad nu jeg seer.

Men kan jeg roelig skue
Ned til min mørke Grav?
O ja, jeg tør ei grue,
Min Dod er ingen Straf.

Da han paa Korset døde,
som Verdens Synder bar,
Tilgivet blev min Brode,
Hvor stor endog den var.

I Jesu Navn jeg finder
Alt hvad min Sjæl attraaer,
I dette Navn jeg vinder
Og selv mod Døden staaer.

Tak skee dig Jesus Christus!
Jeg veed hvor jeg gaaer hen.
Tak skee dig Jesus Christus!
Jeg gaaer til Faderen.

Et Trin kun er tilbage,
See, Fader, her min Sjæl!
Vil du kun den modtage,
Og saa er Allting vel!

Claus Frimann.

Hvad er tro?

Av prost Søren Dahl.

Ja, den som kunde gi et greit og forståelig og hjerteoverbevisende svar på det!

Du må nu først ha klart, hvad troen *ikke* er. Den er ikke frelsens *kilde*. Kilden er Guds kjærlighet i Kristus. Det er ikke troen som frelser. Det er ene og alene Jesus og nåden ved ham som frelser. »Av nåde er I frelste, ved tro.« Troen er bare ledningen. Stirr dig ikke blind på ledningen. Se ikke bare på den. Søk selve kilden, se på Jesus.

Så finner du nok også ledningen og får troen.

Troen er heller ikke å se og føle. Husk Jesu ord til den tvilende Thomas. Se på de 10 spedalske, høvedsmannen fra Kapernaum, og alle dem som kom med sin nød og sin bønn til Jesus. De fikk ikke først se og føle oppfyllelsen av sin bønn. De trodde Jesus på hans ord, og så fulgte den herlige erfaring baktefter.

Troen retter sig mot ting som ikke sees, men som vi har fått noen *kunnskap* om gjennom det vi har *hørt*. »Hvorledes kan de tro der hvor de ikke har hørt?«

Men det er ikke nok å høre. Der må også noget mere til, og det er *tillit*.

Når vi leser historie eller taler om historiske personer eller begivenheter, så kan de ferreste av oss undersøke kildene. Men vi tror hvad der fortelles om disse personer og begivenheter. Hvorfor? Ja, fordi vi har tillit til de menns pålitelighet som står bakom.

Slik er det med troen. Den stoler på Jesus. Den stoler på ordet om Jesus, fordi det er fra Gud.

Har du en sådan tro?

Begynn ikke med å ville føle. Bry dig ikke om følelsen. Troen kommer av forkynnelsen, sier Paulus. Hør ordet. Se på Jesus slik som han males for dig i ordet. Se på ham atter og atter, bedre og bedre, til du får se: Slik led Jesus for mig, slik har han elsket mig. Tal med Gud og fortell ham alt, ganske liketil og åpent. Tal også med mennesker, om du har noen troende i din nærhet. Du kunde kanskje få hjelp gjennom andres erfaringer. Men be fremfor alt om den Helligånd, be ham forklare Jesus for dig. Fordyp dig i Guds ord og prøv å si med blikket festet på Jesus: »Han blev såret

for *mine* overtredelser og knust for *mine* misgjerninger. Straffen lå på ham for at *jeg* skulde få fred, og *jeg* har fått lægedom ved hans sår.«

Så har du troen og får det du søker.

Du, som går urolig og spør: Mon jeg har rett til å tro? Kom bare og bruk den retten du fikk i dåpen. Din utroskap har ikke gjort Guds faderkjærlighet til intet. »Pakten står ennu fast fra Guds side.« Å hvor sandt det er! Bare bekymrede syndere alltid vilde huske det og tro det!

Du ber og søker, og Jesus står med favnen åpen og full av nådens gaver til dig.

Det er ikke det som er frelsen — at du søker. Men frelsen er det som du får av Gud, når du søker. Derfor roper ikke bare troen: »Herre, frels mig.« Men den lytter efter svaret. Det er Guds svar, som er det avgjørende. Og når Gud svarer gjennom evangeliet, så grip fatt i det svar og hold fast ved forsettelsen.

Hvad svarer så Gud når du roper til ham? Når du søker ham med bønne: »Gud, vær mig syndet nådig«, så svarer han dig: »Vær frimodig, dine synder er dig forlatte.« Han gir dig sin nåde. Og da har du alt du behøver. »La min nåde være dig nok,« sier han. Og når Gud sier den er nok, så forlang ikke følelser og drømme og syner eller andre midler. De midler Gud har gitt dig til å få denne nåde, er ordet og sakramentene.

Når du hører ordet om ham, som forlikte verden med Gud, idet han gav sitt liv til løsepeng for alle, så tro at han forlikte også dig med Gud. Da har du det evige liv. —

Når du kommer til skrifte som en fattig syndet, der hungret efter Jesus, så tro avsløsningens ord om syndsforlatelse. Da eier du nåden.

Og når du kneler ved nadverbordet og eter Jesu legeme og drikker hans blod og der møter Jesus selv personlig, så hvil ditt hjerte til hans bryst i hel hengivelse, så får du kjenne hvordan hans hjerte banker for dig, og der utgår til dig en kraft fra ham til renselse og helliggjørelse. Han har selv sagt: »Den, som eter mitt kjød og drikker mitt blod, han blir i mig og jeg i ham.«

Karakter. (forts.)

Når den unge soleis skal ut i livet, spørst det i stor mun kva heimen og skulen har gjeve han eller henne av dei våpen som trengst, og um dei har lært å bruka dei.

Har dei fått den øving i gode vanar og seder, og levt seg inn i det verdfulle dei har lært, so dei kann gjera eit godt val når den store ålvorsdagen kjem at dei vert nøydde å velja?

Her er det foreldre og lærarar har so stor ei oppgåve, og eit vidtfemnande ansvar for barna og deira framtid.

Sjølvsagt avheng karakteruppsedingi og utfallet av den, ikkje berre av den dugleik og vilje som heimen og skulen har til å gjera det beste. Livet syner noko anna.

Han eller ho som tykkjest ha fått den mest ideelle handsaming som barn, kan tolt mislukkast. Grunnen kann m. a. vera at her spelar krefter inn som vi ikkje rår med.

Men ein ting er viss: Ei god uppseding og opplæring vil vera ei *stor hjelp* for den unge når han står på krossvegen og skal gjera det store val.

Framfor alt må vi minnst: Har barnet vorte glad i han »som var ung i Nasaret«, og vil gjerne likna han, då kann det ikkje velja seg noko større ideal.

Og dersom barnet har lært å tryggje seg til, og tale med denne barnevenen, so vil gjerne det verta bergingi når valet og vanskane kjem.

La oss difor fyrst og framst føra borni våre til den store uppsedaren, som gjerne vil ta dei i si sterke hand, som gjerne vil bera og lyfta dei ut av alle vanskar, som vil reinsa deira hug og sinn og kann gjeva det varme, gode hjarta til han som kann stæla viljen og skapa gode karakterar av veike, vesalle menneske — la oss føra deim til Jesus Kristus.

O. P. H.

Våre døde.

30. juni: Johanne Pedersdtr. Myklebust, kona til gbr. Rasmus O. Myklebust; f. 1884 i Stårheim; sukkersykje.

3. juli: Anna Remøy, Maurstad; gbr.-enkje; f. 1865; alderdom.

Ingen har makt over doyardedagen.
Preikaren 8. 8.

Notisar.

Døypte: 19. juni, Johanna, f. 24. mars av f. Alv Bergesson Humborstad og k. Jenny Pedersdtr. (f. Kleppe). — 3. juli, Sigrid Oddrun, f. 22. mai av f. Ingvald Olsson Leite og k. Birgit Olsdtr. (f. Hatlegjerde).

Ektevigde: 25. juni Leiv Andersson Eldevik og Elisabeth Jakobsdtr. Vedvik, Nord-Vågsøy. — 2. juli Martin Matiasson Haslerud og Kirsten Bøen. S. d. Hjalmar Rasmusson Storøy og Kristianne Johansdtr. Olsbø. — S. d. Peder Gjertsson Olsbø og Oline Trulsdtr. Olsbø. — S. d. i Eid Kristen Hansson Hamre og Helene Rasmusdtr. Risøy.

Basarar: Davik 7. juni til heidningmisjonen kr. 148.06. — Hamnen 24. juni til redningssaka kr. 110.00 + flagsal 17.50.

For 100 år sidan. Døde: 29. august 1838 Anne Magnusdtr. Leergullen, gårdmanns kone, 30 år.

Norske namn for norske born!

Havtor, Hake, Hall, Halldom, Hallfred, Hallgeir, Hallkjell, Hallstein, Hallvard, Halvdan, Harald, Hauk, Håkon, Håmund, Hårek, Håvard, Helge, Heming, Herbrand, Herleik, Hermod, Hermund, Hjørulv, Hogne, Hjalmar, Hoskuld, Hugleik, Herstein, Hjørvard, Håstein, Herfinn, Hildolv, Hervard, Hagny, Halbjørg, Haldis, Hallfrid, Hallgerd, Helga, Herbjørg, Herborg, Herdis, Hervor, Herfrid, Hergerd, Hild, Hilda, Hilderid, Hjordis, Holmfrid.

Gudstenester:

11. sund. etter treecin.,	28. aug.:	Rugsund.
12. —»—	4. sept.:	Davik.
13. —»—	11. sept.:	Totland.
14. —»—	18. sept.:	Davik.
15. —»—	25. sept.:	Rugsund.

4. og 25. sept. vert det konfirmasjon. — 11. og 18. sept. vert eg borte fordi biskopen skal ha visitas i Eid og Innvik. Dersom det let seg gjera kjem ein annan prest til å ha gudsteneste dei sundagane.

I **folkebøksamlinga** i Davik og Kjølssdal kjem m. a. desse nye bøkene: Berggrav: »Spennings lande, glimrande skildringar fra det kyrkjelege liv i Hålogaland bispedøme. — Peers: »Den spanske tragedie«, som gjev eit grunnlag til verkeleg å forstå det som går fyre seg i det ulukkelege Spania. — Langeland: »Det er liv eller død det gjelder«, som handsamar det viktigaste av alle politiske spørsmål i vår tid, avfolkinga, rasesjølvmordet, slik som det artar seg i vårt folk. — Dette er bøker som alle tenkjande menneskje burde lesa.

Kvittering for kontingent: R. Heggen 5 kr. — Peder H. Haus, Samuel Torheim 2.50. — Ole T. Torheim 8. — Mons Myklebust 3. — Marie Askevik 2. — Tilsaman 23 kr.

Hjarteleg takk til alle.

Sogneprest Magelssen.

(Forts.).

Nådens time er enn ikke forgangen. Vil ikke den trofaste Gud fremdeles være hos oss, så arbeider vi med alle krefters anstrengeelse forgieves; han byde derfor uskylds engle om den spedes liv, som vokte den uerfarne fot, når de dager engang skal komme, på de farlige stier. Og vi nedbeder uavladeligen hans kjærlige bistand, at gudsfrykt må være vårt huses prydelse, i hvis ly hun, for våre hjerter så dyrebare gave fra den himmelske fader, må opvokse som arving til det liv som Frelseren har forhvervet oss ved sitt blod.

Så vil vi hånd i hånd med trofast kjærlighet vandre de dager Herren efter sin visdom har beskjeret oss og sette vår reneste og høieste glede i å tekkes ham. **Herre, din miskunnhet har vært stor over oss inntil denne dag,** la oss aldri savne den for de kommende. Kom oss fremdeles ihu! Velsigne oss Gud i livet, hvor vi enn efter din vilje skal vandre som pilegrimer og utlendinger, betenkende at vårt rette hjem er hos dig. Velsign oss fremfor alt for Jesu skyld i dødens bitre stund og samle oss til evig glede og uadskillelig forening hisset hos dig i lysets og fredens egne. Det skje! Det skje! Vårt håp er ene festet til dig.

*

En stor glede oplevet far og mor i Daviken da bestefar kom på besøk til dem. (Han var farvermester i Oslo. Han hadde i 2 ekteskaper 12 barn. Wilhelm Christian Magelssen var den eldste av det annet ekteskap). Det var sommeren 1832, og bestefar var da 61 år. En annen av sønnene, Hans Gynther Magelssen, var på den tid personellkapellan i Innvik. Reiser var i de dager besværlige. Fra Kristiania gjennom Romerike, Hedemarken og Gudbrandsdalen benyttet vel bestefar rimeligvis hesteskys om han enn kanskje nok stykkevis har vandret på sin fot; men fra Sjak i Gudbrandsdalen og over fjellet til Stryn var der den gang ingen annen måte å komme frem på enn tilfots. Han klarte turen godt og kom vel frem til onkel Gynther, hvor han blev en tid, inntil far kom og førte ham videre sjøveien til Daviken. Da far meddelte

sine sognefolk at han ventet sin gamle far på besøk og spurte om de fant det urimelig at han avlyste en gudstjeneste for å kunne reise bestefar i møte, uttalte menigheten sitt enstemmige bifall hertil. Så drog far den 24. juni 1832 avsted på sin vingeboat med 7 mann i skyss. Det var Rasmus og Mons Bøen, Lars og Mons Antonsbø, Anders Abrahamsen indre Davik samt Christen og Hans Prestegården. Han fant sin kjære gamle far i Innviken og kom tilbake allerede den følgende dag kl. 12 om natten.

Da far høsten 1828 kom til Daviken var der nettop på prestegården opført ny hovedbygning, et toetasjes hus med torvtak der på bilder ikke ser meget anseelig ut, men som biskop Neumann etter å ha vært der på visitas i 1831, kaller en «skjønn» bolig. Det falt forøvrig i fars lodd på alle de 3 steder hvor han var sogneprest, å komme til prestegårder med nokså forfalne hus. Og da han aldri kunde trives med å se det forfallent og stygt omkring sig, så foretok han ofte for privat regning adskillige byggearbeider og forbedringer av husene, hvorved han ingenlunde forbedret sin økonomiske stilling. Jeg kan erindre han sa om sig selv at han »hadde bygget sig til fant«. I Daviken lot han således for egen regning opføre fra nytt av i 1830 et svine- og hønsehus, i 1831 et stort båtnøst og en sjøbod og i 1832 et lite stabur. I 1833 lot han det gamle «Quæpsbol-fjøs» nedrive og atter ved hjelp av nye materialer opsette og utvide så det kunde rumme alle kreaturer om natten. Det flyttedes fra sin gamle tomt og op i «Garen». Skjønt han var født og opvokset som bygutt i Kristiania, blev han straks en interessert jordbruker. Allerede den første sommer (1829) optok han 100 favner dype grøfter i en myr nedenfor »Kirkeledet» og fortsatte dermed de følgende år, så han i 1831 kunde opløse myren og tilså den med havre. I 1829 bygget han nytt gjerde omkring den gamle frukthave — på den ene side dobbelt stengjerde og på to andre sider nytt eine-staugjerde. I 1830 anla han en ny kjøkkenhave på den østre side av hovedbygningen og i 1831 en liten blomsterhave utenfor storstuens vinduer. Begge blev forsynet med malet stakittgjerde. Han lot for egen regning op-

legge stengjerde mot ytre Daviks grenser ned til Kirkeledet og derfra til sjøen i forening med opsidderne på Frimannslund og ytre Davik.

Jeg har nevnt at det stod dårlig til med moralen i Rugsund annekssogn, og at far i den anledning optrådte med strenghet og myndighet der. Man fortalte mig i Daviken at han en søndag våren 1834 holdt en veldig straffepreken i Rugsund kirke, og da skulde han bl. a. ha sagt: «Der må komme en Guds straffedom over Rugsunds menighet for dens ugudelighet». Dette blev fars siste preken der, ti nogen dager efter — det var 5. mars 1834 — slo lynet ned i kirken der brente ned til grunnen. Bare kalk og disk og 2 messinglysestaker blev reddet. Nu uttydet folket det slik at far hadde nedkalt denne straffedom fra himmelen over menigheten, hvilket far tok sig forferdelig nær av. Ja folk mente dette var en medvirkende årsak til at han søkte sig bort fra Daviken. Han blev samme år utnevnt til sogneprest i Sogndal. Han holdt sin avskjedspreken i Daviken 1. pinsedag 1834.

Han talte om de følelser der tekkes Gud og som bør røre sig i lærers og tilhøreres hjerter ved gjensidig avskjed, særlig ydmykhetsfølelser og kjærlighetsfølelser. — Til slutt henvendte han til menigheten følgende ord som jeg citerer efter manuskriptet til prekenen: «Og nu, brødre, befaler jeg eder Gud og hans nådes ord: det skal så være. Jeg vender mine øine for siste gang hen for å opsøke de mig nu velkjente ansikter. Jeg kjenner eder *o l d i n g e r*. Motta mitt lev vel. De grå hår vidner om livets vinterdager. Har jeg nogensinne gledet eders hjerter med forkynnelsen av Guds ord, så gi mig velsignelsen med på veien! Her har I min: Guds fred over eder! Jesu tro i eders hjerter! Gjør uforferdede det siste skritt, så er der vår hinsides graven. Gud blidgjøre eder imidlertid alderdommens besværlige dager, inntil timen er forhånden. Lever I i elskede børns krets, o så give Gud dem forstand til å lette under eders arme, at de alltid måtte komme vismannens ord ihu: Kjære barn, forlat ikke din fader i hans alderdom, bedrøv ham ikke mens han lever.

(Forts.).